

Hallatlan egyszerűségről

Az „elkülönítések” idején Pio atya minden nap hosszú időt töltött imával és elmélkedéssel (vagyis Istennel folytatott bensőséges beszélgetéssel), majd pedig a könyvtárba ment, hogy szintén egymagában olvasson a szent szerzők írásait, és különféle szövegeket, amelyek érdeklődését felkeltették.

Nem volt nehéz tehát ekkoriban egyedül találni az atyát, és egy kis időt eltölteni mellette.

Egy nap én is egyedül maradtam velem, pontosan a könyvtárban. Mialatt beszélgettünk, ő leveleket olvasott. Mint tudjuk, nap, mint nap, rengeteg levél érkezett hozzá. Az egyikre külön felhívta a figyelmemet, majd fel is olvasta nekem. Egy Amerikába kivándorolt honfitársunk kérte benne az atya áldását. Annak érdekében pedig, hogy megkapja azt, természetes és természetfeletti értelemben is elképesztő magaslatokat idéző szavakkal könyörgött Pio atyához. A levél ugyan nem volt mentes nyelvtani hibáktól, ám minden bizonnyal szívvel-lélekkel íródott.

„Meg kell, hogy adja nekem áldását, Jézus és a Szűzanya szeretetére kérem, a sebekért, amelyekkel Jézus megajándékozta Önt, valamint édesanyja iránt érzett szeretetének kedvéért.”

Pio atya többször is felolvasta a levelet, mert nagyon tetszett neki mind a levélíró áhítatos lelkiállása, mind pedig a címzett „kristálytisza ragyogása”, aki, a levél szövegéből ki is emelt minden gyönyörű és ékesszóló kifejezést, újra és újra felolvasta nekem azokat, mintha nem is neki szóltak volna.

A gyermeki lélek egyszerűsége ez! Micsoda hallatlan lelki egyszerűség és alázat!

Egy figyelemreméltó megjegyzés...

Pio atya kiváló társalgó volt, tudta, hogyan kell felélnéni egy beszélgetést, és minden alkalommal meg is tette azt. Olyan képessége volt ez, amit talán nem is gondolt volna az ember egy szent hírében álló szerzetesről.

Egy nap valóban különleges és váratlan megjegyzés hagyta el ajkát: „*Nem vagyok jó szerzetes*” – mondotta -, „*de jó keresztény vagyok. Misét hallgatok minden vasárnap, szentgyónást és szentáldozást végzek évi egy alkalommal.*” Az utolsó szavakra még el is mosolyodott.

Mit szól majd ehhez az Angyali Ferenc atya?

Pio atya egyik, személyesen nem ismert, genovai illetőségű lelki gyermekétől egy légkondicionálót kapott ajándékba, azzal a szándékkal, hogy az atya szobájában nyáron is élvezhesse a friss és kellemesen hűs levegőt. A kolostor elöljárója, Sessanói Kármel atya Pio atya tudta nélkül szereltette fel a készüléket, amihez át kellett törni az erkélyt leválasztó falat is. A munkálatokat az idő alatt végezték el, amíg Pio atya a gyóntatószékben volt. Amikor meglátta a légkondicionálót, megkérdezte, mi az, és mennyibe került. Amikor pedig megmondták neki az árát, igen mérges lett. Tiltakozott, mondván, ő ezt nem akarja, és sehogy sem tudott a helyzetbe belenyugodni.

Nagyon szenvedett e „szegénységet ért sértés” miatt, nem tudta magát túltenni rajta, és elpanaszolta mindenkinek, akiről úgy vélte, megérti őt, vagy valamilyen módon

segíthet neki. El sem tudta képzelni, hogy „Assisi szegény szentjének” egyik fia ilyen drága készüléket használjon, és így kiáltott fel: „*Mit szólna ehhez az Angyali Ferenc atya?*” Mindezt elmesélte Sanguinetti doktornak, majd pedig elmondta Cervinarai Tarczíusz atyának, aki e szavakkal próbálta vigasztalni: „*Atyám, ez egyáltalán nem a te hibád! Az előjáród szereltette föl, a te akaratod ellenére!*” Pio atya ekkor felugrott és így szólt: „*Te pedig ezekkel az elméleteiddel kihozod az embert a béketűrésből!*” Majd otthagya a testvért, én pedig követtem őt. Mivel továbbra sem bírta elviselni a szenvedést, amely rendkívül nyugtalanította, tovább panaszkodott, és azt ismételtette nekem: „*Te mit szólsz mindehhez? És mit szól majd az Angyali Ferenc atya?*” Én nyugodtan, ám magamban szorongva így feleltem: „*Nézd, atyám, szerintem Tarczíusz testvérenek igaza van! Te ezt nem akartad. Te ellenkeztél. Panaszt emeltél. Mi egyebet tehetnél még? Nyugodj meg, atyám. Ha itt valaki hibázott, akkor az bizonyára nem te vagy, hiszen neked mindenben el kell fogadnod az előjáród döntését.*” És erre, Istennek hála, Pio atya valamelyest megnyugodott.

Megnyugodott, ám élete végéig soha, egyetlen egyszer sem kapcsolta be a légkondicionálót. Csupán polcnak használta, néhány apróbb tárgyat tartott rajta. Mindezt szerzetestársai is megerősíthetik.

* * * * *

PIO ATYA ISMERETLEN CSODÁINAK NYOMÁBAN

Pietrelcinai Szent Pio atyát sokan tisztelik, számos történetet megírtak már a közbenjárására történt csodákról. José María Zavala könyve („Pio atya: A stigmák szentjének ismeretlen csodái”) az újabb tanúságtételekből válogat.

Pietrelcinai Pio atya történetét, az életében és halála után bekövetkezett különleges eseményeket jól ismerik a hívő emberek. 2002. június 16-án Szent II. János Pál pápa avatta szentté, azóta még nagyobb tisztelet övezi az egész világon. Korábban egy másik pápa, XV. Benedek így beszélt az akkor 35 éves szerzetesről: „Pio atya valóban egy nagy lélek, egyike azon különleges embereknek, akiket Isten időről időre elküld a földre, hogy megtérítse az embereket.”

José María Zavala Pio atyáról írott könyvében nemcsak a szent életű szerzetes élete főbb eseményeit veszi sorra, hanem olyan megtérésekről, csodákról, kegyelmekről is hírt ad, amelyek Pio atya közbenjárására történtek, és eddig ismeretlenek voltak.

A számos elbeszélés közül az Aleteia.org nemzetközi katolikus portál kiemelt néhány történetet: olyan emberek vallomásait, akik életük fordulópontján, nehéz, szenvedésekkel, megpróbáltatásokkal teli időszakokban a kapucinus szent közbenjárásáért folyamodtak.

Egy hat abortuszon átesett, anorexiával küzdő, alkohol- és drogfüggő lány gyógyulása, aki a házasság és a gyermekáldás ajándékát kapta meg...

„Az én történetem nem egy nagy csoda, hanem kis csodák sora, amelyeket Pio vitt végbe a szívemben... Elbizakodott voltam, biztos voltam benne, hogy mindent megkapok, amit csak akarok... Mindenem megvolt azon az áron, hogy sárba tapostam az emberi méltóságot. Szexuális életem teljesen zűrzavaros volt. Hat abortuszom volt. A szívemben megtagadtam Istennek ezeket a végtelen ajándékait... és végül nagy megvetést éreztem önmagam iránt. Elkezdtem gyűlölni magamat, lassacskán elmerültem a kábítószer és az alkohol sötét szakadékaiban... Annyira lefogytam, hogy az orvosom anorexiát diagnosztizált nálam... Miután elváltam a férjemtől, egy nálam húsz évvel idősebb amerikai vállalkozótól, Dallasba mentem a szüleimhez, hogy összeszedjem magam. Amikor odaértem, olyan voltam, mint egy hulla. A Gondviselés akaratából édesanyám jó barátságban volt egy Fülöp-szigeteki pappal... Mivel semmi dolgom nem volt, egy napon elfogadtam a meghívását, hogy részt vegyek egy szentmisén egy orvos lakásában. Santos Mendoza mutatta be a szentmisét, aki nem sokkal később felajánlotta, hogy menjek el hozzá győnni.

Haboztam, mert tizenöt éve gyóntam utoljára. Végül elmentem hozzá. A végén mosolyogva azt mondta nekem, hogy egy »nagy hal« vagyok, aki kiesett Isten kezéből. Amikor Santos atya meghalt, megtudtam, hogy ördögűző volt, és gyónás közben olvasott a bűnbánó ember lelkében: ezt tanúsíthatom is. Neki köszönhetem, hogy felfedeztem Pio atyát... Pio atya – Loyolai Szent Ignác keresztül – életem nagy szerelmével ajándékozott meg: a férjemmel, Jesússal. Jézus baszk származású, jezsuita neveletésben részesült. Született egy lányunk, Anamaria. Amikor a lányomat nézem, mindig hálát adok az Úrnak, hogy megfogantott ez a nagy szépség a méhemben, amelyet önzésből oly sokszor sírrá változtattam.”

Csodás gyógyulás a vakságból a Pio atya közbenjárásáért végzett csoportos imádság hatására...

„Radiológus vagyok, legfőbb munkaeszközöm a szemem. Amikor számos kezelés és beavatkozás után 2000-ben megállapították, hogy szememben magas a szemüregi nyomás, nagyon megijedtem... Áprilisban a helyzet rosszabbra fordult a bal szememben a gondos orvosi kezelés ellenére. Akkor már ez volt az egyetlen egészséges szemem, és fennállt a veszély, hogy meg kell műteni. Akkoriban egy napon ebédre hívtam egy nagyon kedves barátomat, akiről tudtam, hogy amióta tudomást szerzett látássérülesemről, imádkozik értem. Kávézás közben adott nekem egy kis képet Pio atyáról, amelyen rajta volt egy kis ereklye a ruhájából. Soha nem hallottam korábban erről a szerzetesről. „Fogd, imádkozz hittell, és ő meggyógyít” – biztatott a barátom. Mivel nagyon féltem, még aznap éjjel elkezdtem mondani a kilencedet. Néhány nap múlva a barátom azt üzent mobiltelefonon, hogy tegyem az ereklyét a beteg szememre. Ismét engedelmessé lettem. Néhány nappal később az orvosok nem akarták elhinni, hogy váratlanul meggyógyultam, a szemnyomás csökkent. A specialista meg akartak bizonyosodni a gyógyulásról, ezért különféle vizsgálatokat végeztek rajtam, amelyek megerősítették a csodás gyógyulást. A pontosság kedvéért el kell mondanom, hogy a szemnyomásom nem sikerült csökkenteni sem Spanyolországban, sem az Egyesült Államokban, ahová elkeseredésemben elmentem kezeltetni magam. Amikor elmeséltem a barátomnak, mi történt velem, elmondta nekem, hogy feleségével és gyermekeivel minden este kilencedet mondott a gyógyulásomért Pio atya közbenjárását kérve.”

A szent megjelenése előre hirdeti egy kistestvér születését...

„Feleségemmel, Andreával négy éven keresztül vettünk részt meddőégi kezelésen... Végül, 2004-ben megszületett a kislányunk, Delfina María Luján. Három évvel később reményeink szerint érkezőben volt a második gyermek, de csalódnunk kellett, Andrea elvesztette a magzatot. Nagyon nehéz volt... Elmentünk Salta városába a Tres Cerritos-szentélybe [Argentína], ahol 60 ezer ember mondja együtt a rózsafüzért Jézus Szent Eucharisztikus Szíve és a szeplőtelen Szűz Mária tiszteletére. Láttam, hogy a nővérem, María, aki zarándokközpontban dolgozik, egy Pio atyát ábrázoló szentképet vesz elő a zsebéből és odaadja Andreának, hogy imádkozzon hozzá. Hazafelé az autóban Delfina, aki csak három és fél éves volt, azt mondta, látott egy szerzetest a fa mögött, ahol korábban édesanyja ült. Nem tulajdonítottunk jelentőséget az esetnek, arra gondoltunk, hogy az ilyen korú gyerekekre jellemző ez a fantáziálás. Amikor azonban elmondtuk a nővéremnek, Mariának, ő elmagyarázta, hogy sok ember látta már Pio atyát annál a fánál... A piatrelcinai szenthez intézett imáink hamar meghallgatásra találtak, a következő hónapban kiderült, hogy Andrea ismét gyermeket vár. Szeptember 23-ára írták ki a születést. Ezen a napon halt meg Pio atya. Elhatároztuk, hogy ha fiú lesz, Piónak hívjuk majd, ha kislány, akkor pedig Pía lesz a neve... Pio Santiago végül augusztus 1-jén megszületett, ezért úgy döntöttünk, hogy szeptember 23-án keresztelejük meg a La Plata melletti Szent Pio-templomban. A szertartásra való jelentkezésről másolatot küldtünk Santo Stefano Rotondóba, hálaül jelöl.”

A könyv szerzője, José María Zavala megosztja az olvasóval saját tapasztalatát is: „Amint a könyv tanúságtételeiből is kiténik, az Úr Pio atya közbenjárására történő beavatkozását követően az az ember, aki a kegyelemben részesült, minden esetben más ember lett. Én magam biztosíthatom, hogy a mai napig nem találkoztam olyan emberrel, aki a Pio atya közbenjárására kapott ajándék hatására nem változtatott gyökeresen az életén – mindenki új útra tért, szorosabb, igényesebb, örömtelibb kapcsolatba lépett Krisztussal.”

(Magyar Kurír)

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

PADRE PIO

San Pio da Pietrelcina (1887–1968)

8/7.

SZAVAK ÉS TÖRTÉNETEK PIO ATYA ÉLETÉBŐL

Akár az Angyali Ferenc atya...

A következő szavak Pio atyát, az embert állítják eléink, és felfedik az okokat, melyek az atya rendreutasításai, néha kemény szavai mögött húzódtak meg:

„Jobban szeretném, ha szívemet egy hideg tör járná át, mint hogy valakit a legkisebb mértékben is megbántsak.”

„Soha nem taposnék rá még egy bogárra sem!

Ha meglátom, biztosan elkerülöm!”

Hát nem idézik-e e szavak emlékezetünkbe az Angyali Szent Ferenc mondását, aki szerint Isten minden teremtménye a mi fivérünk és nővérünk?

Atyám, ha te nem vagy szent...

Akkoriban Castelpetrosói Özséb atyát és Casacalendai Kármel atyát bízták meg Pio atya gondozásával. Az atya már ágyban volt, mi azonban még a szobájában voltunk, és arra vártunk, hogy elaludjon. Ekkor megérkezett egy másik szerzetestársunk is, aki korábban becsmélő szavakkal illette Pio atyát. Most azonban letérdelt az ágya mellé, és néhány szót suttogott a fülébe, amelyeket én nem hallottam. Majd az atya áldását kérte. Pio atya úgy tett, mintha korábban mi sem történt volna, megengedte, hogy szerzetestársunk megcsókolja a kezét, és ugyanúgy megáldotta őt is, mint bármelyikünket.

Miután a barát elment, Özséb atya nem állta meg, hogy meg ne jegyezze: „Atyám, ha te nem vagy szent, akkor senki sem az!” Valaki megkérdezte: „Vajon tud egyáltalán az őt ért becsmélő szavakról?” A válasz minden bizonnyal igenlő volt. Pio atya azonban végtelenül jószívú volt, és egyik vezérelvét korábban Nina Panicali asszonynak e szavakkal fejtette ki: „A nap egyszer sem nyugodhat le úgy, hogy Pio atya meg ne bocsátott volna mindenkinek!” Ez volt a titka. A szeretetet, amelyet Krisztus Urunk is tanított, az atya a hősiesség fokáig emelte.

A szeretetről a Szentírás is azt mondja: Haraggal ne térjetelek nyugovóra!